

padalo. Občas probleskl titulek, ale text nenaskočil. Jeden z nich hlásal „Zasažen Tel Aviv – zatím nepotvrzeno“. Druhý „Moskevská stanice metra uzavřena, únik radiace?“

Zachvěl se. Ale neřekl nic. Jen sevřel synovu ruku pevněji.

Prošli do starého ležáckého sklepa. Zde ležely sudy – některé jen jako exponáty, jiné ještě naplněné, hluboko v chladném podzemí. Průvodkyně poklepala na jeden sud a pronesla další obvyklou větu, když se to stalo.

Nejdřív si myslel, že to je hluk z výtahu. Nebo snad nějaký bagr venku, na stavbě. Ale pak se všechno zatřásl. Sklepením se rozlehlo hluboké hučení, jako by se svět probudil a zív. A pak – bílý záblesk. Všichni na chvíli oslepli. Země se otřásla tak, že padli na kolena. Tlaková vlna byla vzdálená, ale i tak silná. Ne zcela přímý zásah. Ale blízko. Strašlivě blízko.

Výkřiky. Křik průvodkyně. Temný zvuk, jako by nad nimi někdo zmačkal celý svět.

On instinktivně strhl Daníka k zemi a zakryl ho vlastním tělem. Jeho žena padla vedle nich. Výbuch nahoře rozmetal pivovar. Beton, ocel, sklo, historie – všechno zmizelo. Ale sklepení drželo. Staré zdi, zrozené pro zralé pivo, nyní držely zralý konec civilizace.

Světla zhasla. Vzduch se změnil. Jako by se něco uvolnilo – plyn? Radioaktivita? Nebylo to poznat, ale všichni to cítili. Mladý pár na druhém konci sklepa křičel. Průvodkyně se schoulila k zemi. Starší muž, který si dosud vše natáčel, ležel bezvládně, krev mu stékala z ucha.

On se postavil, třásl se, ale žil. Daník brečel, ale taky žil. Jeho žena – šokovaná, škrábanec na čele, jinak v pořádku.

„Co to bylo?“ zašeptala.

V odpovědi bylo jen ticho. Husté, hmatatelné. Nad nimi se rozkládala radioaktivní Plzeň. Pod nimi... pár sudů piva a naděje, že zeď nepovolí.

KAPITOLA II: TMA A PÍSEK V PLICÍCH

17.–18. dubna 2026, noc, pivovarské sklepení

Tma byla absolutní. Jako by svět ztratil kontury, barvy, čas i zvuk. Jen občasné zachraptění, náznak pláče nebo tiché šeptání v koutě připomínaly, že nejsou sami. On seděl na zemi, opřený zády o klenu-tou zeď, dítě stočené ve svém náručí, žena s roztrženou bundou opo-dál. Dýchali tiše, jako by každý nádech mohl vyvolat další zřícení.

Mobil byl k ničemu. Žádný signál, baterie na třiceti procentech, ale co z toho, když není kam zavolat? Pokusil se zapnout svítilnu – světlo se na chvíli rozlilo po stěnách a odhalilo prach, zborcený kus zdiva u vstupních dveří a několik lidí sedících u sudů. Zhasl. Ne kvůli baterii. Kvůli lidem. Jeden muž se otočil na světlo s výrazem hladového vlka. Neznali se. A v temnotě přestává existovat morálka.

Někdo tiše vzlykal. Jiný se modlil. Ozvalo se zakašlání – dlouhé, chrčivé, jako by někdo nasával písek. On poznal ten zvuk. Plicní popálenina. Radioaktivní spad? Anebo jen prach z varny, rozvířený výbuchem? Nevěděl. Neodvažoval se hádat.

„Tatínku, mám hlad,“ zaznělo šeptem. Tenký hlas, bez nářku. Jako by už i dítě pochopilo, že křik se v novém světě neodpouští.

Z kapsy vytáhl zbytky sušenky. Rozlomil ji napůl a podal synovi. „Jez pomalu. Žvýkej dlouho.“

Jeho žena zírala do tmy. Dřív by něco řekla. Uklidňující frázi, nabídku, vtip, cokoli. Teď jen mlčela. Možná za tou mlčenlivostí byla její síla. Anebo prasklina. Nevěděl. Všichni byli na pokraji zhroucení.

Pivní sudy byly chladné. Jako hroby. A zároveň jako opora. On si položil dlaň na kovový plášť jednoho z nich. Tlukot. Ne, srdce. Jeho vlastní. Žádné přicházející zvenčí.

První pokus dostat se ven ztroskotal. Jeden muž, nějaký student, se pokusil vyšplhat zpět ke vchodu – betonové schodiště bylo zasypané. Kamenný blok zavíral přístup. Pokoušel se ho nadzvednout páčidlem, které našel poblíž – marně. Svaly nestačily, páka byla